

Štev. 2.—XXVII.

ZVONCEK

Oktober 1925.

Črno in belo pismo.

Iz Korotana:

Mili bratje, čujte nas,
 čujte naš otožni glas,
 ki na črno pismo to
 ga postavljamo s solzó!
 Kar smo lepega imeli,
 vse so nam sovragi vzeli,
 zabranili so s krivico
 milo našo govorico
 in naš sladki rodni spev
 njih zatrl je besni gnev.
 Hočejo, da zemlja naša
 naj poslej le njih bo last,
 srd se v dušah nam oglašá,
 ranjena je naša čast.
 Sužnji naši so očetje,
 majke nam mori bridkost,
 saj pravice je zavetje
 vzela nam sovražna ost
 in nad našo je mladost
 črna krila noč razpela...
 Kdaj nas bo spet sreča grela,
 kdaj nam pride spet prostost?

V Korotan:

Dragi bratje, pismo vaše
 pot je našlo v duše naše,
 brž v tolažbo listek bel
 nesi vam pozdrav vesel!
 Z vami čutimo, trpimo,
 z vami vso boleost delimo,
 naj bo zlo vam tisočkrat,
 brata ne pozabi brat
 in ljubezni bratske vez
 bodi vsem sovragom jez!
 Mi telesno se krepimo,
 mi se duševno bodrimo,
 saj vsi hočemo, da vsak
 v domovini bo junak!
 S svojo pridemo zastavo
 čez nasilne meje te,
 domovini v čast in slavo
 sprejmemo vas vse med sé.
 Takrat zopet bo mladost
 vsem vam radostno vzbrstela,
 zopet vas bo sreča grela,
 zopet pride vam prostost!

E. Gangl.

